

Mistä on kysymys?

Syyskuun Säkenissä julaistussa kirjoituksessa al'ekirjoittanut painosti nykyhetken tärkeimpänä luokkataistelutehtävänä tässä maassa agitatsionityön harjoittamista, ja siten, että joukot itse personakohtaisesti ottavat suoritukseen agitatsionityötä yleisen järjestöorganiemme suorittaman agitatsionityön ohella. Mutta sen kirjoituksen puitteissa ei ollut tilaa kosketella millä perusteilla ja mitä näkökohtia huomioon ottaen on agitatsionityötämme harjoitettava. Tämä kysymys tulee välttämättömäksi käsitellä nykyaikana, jolloin väittelyt kommunismin ja sosialidemokratian ja monien muiden suuntien välillä ovat vilkkaimmillaan käynnissä.

Esillä olevaa kysymystä käsitellessä on aivan ensiksi kajottava kysymykseen, joka on kaikista enimmänsotkenut käsityksiä niin suomalaisten kuin toiskielistenkin keskuudessa, nim. suhtautuminen Europan maissa ilmenevään kommunistiseen ja sosialidemokraattiseen liikkeeseen. Usein on esitetty sellaisia käsityksiä, että jos hyväksyy kommunismin Europassa, niin on tässäkin maassa toiminta järjestettävä samoille perusteille yksityiskohtaan myöten kuin Europan maissakin. Jos taas hyväksyy sosialidemokratian nimellä kulkevan liikkeen, niin silloin pitäisi samankaltaisesti toimia täälläkin. Tästä johtuu, että toiset pyrkivät järjestämään luokkataisteluaamme täällä europalaisen kommunismin, toiset europalaisen sosialidemokratian mukaiseksi yksityiskohdissaankin. Kun erältä taholta on selitetty, että kommunismi uusine menettelytapoineen Europan maissa on hyväksyttävä ja sosialidemokratia hyljättävä, mutta tässä maassa ei ole omaksuttava Europan maissa nykyään kommunismin käyttämiä menettelytapoja sellaisenaan, niin ovat äärimmäisimmät kommunismin kannattajat toiselta puolen ja sosialidemokratian kannattajat toiselta puolen kiiruhta-

neet väittämään selitystä ristiriitaiseksi. Miksi? Siksi, että näiden molempien mielestä on olosuhteista välittämättä noudatettava samoja menettelytapoja jokaisessa maassa. Tällainen on vääriä käsitys marxilaisen opin mukaan. Sen mukaan on menettelytapaperusteet luokkataistelussa käsiteltävä ja hyväksyttävä kunkin maan olosuhteiden mukaisesti. Sitävastoin periaatteellinen pohja ja luokkataistelun pyrkimyspäämäärä tulee olla kaikkialla samanlainen.

Mikä erotus on kommunismin ja sosialidemokratian välillä? Tähän antaa Engelsin vuonna 1888 kirjoittama kommunistisen manifestin esipuhe vielä tänäkin päivänä selvän vastauksen. Siinä m. m. sanotaan:

“Mutta kun se (Kommunistinen manifesti) oli kirjoitettu, emme sitä olisi voineet sanoa sosialistiseksi manifestiksi. Sosialistit 1847 ymmärrettiin toiselta puolen eri haaveilijajärjestelmän kannattajia: Owenilaisia Englannissa, Fourierilaisia Ranskassa, jotka molemmat olivat alentuneet pelkkien lahkokuntien asemaan ja asteettain kuolivat pois; ja toiselta puolen mitä sekasotkuisimpia yhteiskunnan puokareita, jotka kaikellailla tilkuttelemisilla pyrkivät paikkaillemaan kaikkia yhteiskunnan selkkauksia olematta vähintäkään vaarallisia kapitaaleille ja liikevoitolle; kummassakin tapauksessa siis työväenliikkeen ulkopuolella olevia ihmisiä, jotka pikemmin anoivat apua 'sivistyneiltä' luokilta. Kaikki ne työväenluokan ryhmät, jotka olivat julistaneet koko yhteiskunnan muutoksen välttämättömäksi, ne sanoivat itseään kommunisteiksi. Se oli alkupeleistä, karkeaksi hakattua ja puhtaasti vaistomaista kommunismia; mutta se kosketteli pääkohtia ja oli siksi voimakas työväestön kesken, että se saattoi tuottaa haaveilijakommunismia Ranskassa Cabetin kautta ja Saksassa Weitlingin kautta. Siis sosialismi oli ainakin mannermaalla 'kunnioitettava'; kommunismi päinvastoin. Ja kun

meidän tunnussanamme alusta pitäen oli, että 'työväenluokan vapauttaminen täytyy olla työväenluokan omaa työtä', ei voinut olla epäilystäkään siitä, kumpi nimi näistä kahdesta oli otettava. Emmekä ole koskaan aikoneetkaan sitä muuttaa."

Kommunismilla Marxin ja Engelsin aikaan siis ymmärrettiin työväenluokan itsenäistä liikettä. Myöhemmin kun haaveilijasosialistit hävisivät ja muutkin sekasotkupuolueet menettivät merkityksensä, tuli kommunismin tilalle sosialidemokraattia nimitys. Mutta nyt on taas asianlailla toinen. Sosialidemokraateista käy nykyään taas kaikenlaisia "puoskareita", jotka Engelsin sanoja käyttäkseni "kaikenlaisilla tilkuttelemisilla pyrkivät paikkailemaan kaikkia yhteiskunnan selkkauksia olematta vähintäkään vaarallisia kapitaa-ille ja liikevoitolle". Näin tuli uudelleen kysymykseen kommunismin nimen käyttäntöön ottaminen. Sellaisia "tilkuttelijoita" ovat menshevikit Venäjällä, schiedemannilaiset ja Leninin väitteen mukaan kautskyläiset Saksassa, brandingiläiset Ruotsissa, Suomessa revisionistit, jotka ovat nykyään Sosialidemokraattisen puolueen johdossa, j. n. e. Nämä ainekset eivät ole tunnustaneet kommunistisen manifestin sitä kohtaa, jossa lausutaan: "työväenluokan vapauttaminen täytyy olla työväenluokan omaa työtä". Sitäpaitsi vanha käsitteiden eroavaisuus: tapahtuuko yhteiskunnan sosialisoinen asteettaisen kehityksen, jossa voidaan ottaa huomioon poliittinen kumouskin, vai ko yhteiskunnallisen vallankumouksen kautta, jossa valtiotalon valtaamista seuraa työväenluokan diktatuuri ja kestää niin kauan kuin kaikki kapitalistisen yhteiskunnan perusteet on hävitetty. Nämä sosialidemokraattien nimellä kulkevat "tilkuttelijat" omaksuvat edellisen ja hylkäävät jälkimmäisen; kommunistit sitävastoin hylkäävät edellisen ja omaksuvat jälkimmäisen. Siinä varsinainen ero kommunistien ja sosialidemokraattien välillä Euroopassa. Tämä periaatteellinen ero on luonnollisesti olemassa tässäkin maassa. Ne, jotka luottavat yhteiskunnan asteettaiseen kehitykseen sosialismia kohti ja

käsittävät, että mahdollisten poliittisten valankumousten tapahduttua, jolloin valtiotalon siirtyy työläisten käsiin, voidaan toteuttaa demokratia, s. o. myöntää kaikille yhteiskunnan jäsenille samanlaiset demokrattiset oikeudet, vaikka luokkavastakohtat edelleenkin säilyvät taloudellisessa elämässä niin kauan kuin kaikki tuotantovälineet, raaka-aineet ja muut pääomat ovat otettu yhteiskunnan haltuun, ovat europalaisten sosialidemokraattien kannalla ja hylkäävät kommunismin, nykyään ilmenevän ja Marxin ja Engelsin ajaman. He ovat samanlaisia kuin v. 1847 haaveilijat ja sekasotkusoialistit, vaikkakin nykyajan olosuhteiden määräämissä muodoissa. Ja kommunisteja ovat ne, jotka käsittävät, että määrätyn agitatsioni- ja joukkojen heräämiskauden perästä luokkataistelu johtaa ensin valtiolliseen vallankumoukseen, jolloin alkaa varsinainen yhteiskunnallinen vallankumous, työväenluokan ottaessa yhteiskunnan haltuun kaikki yllarvoa synnyttävät pääomat, liikenne- ja tuotantovälineet, y. m. s. ja pakotetaan kaikki työkykyiset ihmiset tekemään yhteiskunnalle hyödyllistä työtä. Tämä kaikki ei voi tapahtua käden käänteessä, eikä pakotuksetta, kuten Venäjän tapahtumat käytännöllisesti toteavat, vaan täytyy valtaan päässeen köyhälistön käyttää pakotuksessaan määrättyä voimakkeina murtaakseen kapitalistien ja heidän kannattajiensa vastuksen. Juuri tätä varten täytyy muodostua työväenluokan diktatuuriin, joka kestää niinkauan kuin kapitalistien valta on nujerrettu. Vasta tämän jälkeen, kun kaikki yhteiskunnan jäsenet ovat taloudellisesti saman arvoisia, voivat he sitä olla yhteiskunnallisestikin, jolloin vasta sosialistisen demokratian aika koittaa.

Nämä periaatteet ovat pohjana: edellinen sosialidemokraateilla, jälkimmäinen kommunisteilla. Niiden pohjalta on tapahtunut jakaantuminen Euroopassa Bernin sosialidemokraattiseen Internationaliseen ja Moskovan kommunistiseen Internationaliseen. Ja samoin täytyy täälläkin tapahtua, sikäli kuin tietoisesti erimielisyyttä on olemassa. Molempia ei voi hyväksyä sa-

ma henkilö tai joukko. Ei voi hyväksyä kommunistista Internationalea ja antaa muotoin kannatuksensa jonkun Euroopan maan sosialidemokraattiselle ryhmälle, kuten on tapahtunut esim. suomalaisten sosialistiosastojen kokouksissa. Tämä pitäisi jo nyt käsitellä, tai jollei sitä käsitetä, niin täytyy se tehdä selväksi agitatsiooniyön kautta. Tässä juuri kaivataan joukkojen itsensä luokkatietoisuutta, että eivät eri ryhmien edustajat voi kuletaa joukkoja milloin milloinkin suunnalle. Olla agitatsiooniyön täytyy olla sellaista, jossa suoraan ja selvästi selitetään molemmat periaatteet, että vähemmän tietoiset ja asioita seuranneet työläiset voivat itsekohtaisesti ratkaista kantansa: kannattavatko marxilaista selvää luokkataistelukantaa, joka johtaa edellä viitatuilla tavalla yhteiskunnalliseen vallankumoukseen, ja joka periaatteellinen kanta kulkee nykyään Euroopassa kommunismin nimellä; vai kannattavatko he enemmän tai vähemmän porvarillisuuteen kallistuvaa periaatteellista kantaa, joka kulkee Euroopassa sosialidemokratian nimellä? Jos nämä molemmat periaatteelliset perustat peittelemättä selvitetään, niin allekirjoittanut ei hetkeäkään epäile, etteikö tämän maan työläisten valtava enemmistö omaksu edellämainittua marxilaista periaatetta ja toimi sen mukaan tämän maan olosuhteiden edellyttämissä puitteissa.

Edellä käsitelty periaatteellinen puoli on helpompi ratkaista kuin käytännöllinen puoli, kun vaan periaate saadaan selväksi. Näin olen kuullut monen sanovan. Onkohan asianlaita siten?

Jos kerran hyväksytään kommunismi Euroopassa käytännöllisine menettelytapoineen ja hyväksymme kommunismin periaatteen täälläkin, niin eikö siitä seuraa, että ne menettelytavat täytyy myös ottaa täälläkin käytäntöön ja hyljätä entiset menettelytavat? Kun kerran Kommunistinen Kolmas Internationale kehoittaa perustamaan m. m. neuvostoja, niin eikö niitä ole perustettava täälläkin? Ei asia ole aivan niin mutkaton. On otettava huomioon minkälainen yhteiskunnallinen tilanne

vallitsee Euroopassa ja minkälainen täällä. On muistettava, että Kolmannen Internationalen paras agitaattori toveri Lenin ei kehoittanut Venäjän työläisiä perustamaan neuvostoja silloin kun siellä oli suunnilleen samanlainen tilanne kuin täällä on nykyään. Päinvastoin hän varotti Pietarin työläisiä Maa-Eskuun vallankumouksen jälkeinkin neuvostojen perustamisesta, selittäen, että neuvostojen kanssa ei ole leikiteltävä ja että niitä on perustettava vasta sitte, kun voidaan suorittaa taistelu loppuun saakka, sillä neuvostojen perustaminen merkitsee kansalaissotaa sekä sen loppuun saakka suorittamista. Toveri Lenin samassa kirjoituksessaan selitti, että kesällä 1917 ei ollut Venäjällä vielä sellaista tilannetta, joka olisi edellyttänyt sellaisen vallankumouksellisen sodan aloittamisen, mutta syksyllä samana vuotena tilanne seläiseksi muuttui. Olisiko sitte nykyään meillä sellainen tilanne? Jokainen käsittelee sanomattakin, että sitä ei ole.

Mitä sitte on tehtävä? Samaa kuin Venäjällä ja muissa Euroopan maissa ennen nykyistä tilannetta ja mitä monessa maassa siellä tehdään parhaillaan: järjestää joukkoja ja valistaa niitä. Meillä ovat kaikki työväenjärjestöt varsin heikkoja, verrattuna tämän maan työväenluokan lukumäärään ja kapitalistiluokan voimaan. Poliittisessa puolueessamme on vähän jäseniä ja sekin vielä suuntariitojen repelemä; unoissa on kyllä jäseniä enemmän, mutta niistä suuri osa vanhoillista ja suurin osa unoista kulkee vielä taantumuksellisen johdon alaisena; osuustoiminta ei vielä toiskielisten keskuudessa ole päässyt kunnolleen alkuunkaan ja mitä alkua on, on vielä sängen hajanaista. Sen sijaan kapitalisteilla on jättiläismäiset varustukset ja heidän järjestönsä ovat kunnossa. Tällaisten edellytysten vallitessa vallankumouksen suorittaminen on yksinkertaisesti mahdotonta.

Mutta mahdotonta ei ole siihen joutuminen enemmän tai myöhemmin. Kuinka pian siihen joudutaan, on mahdoton tarkalleen sanoa, ja tarpeetonta. Riittää, kun tiedetään siihen varmasti jouduttavan. Sensijaan on tär-

keämpää arvioida suunnilleen aikaa, tapahtuuko se tämän sukupolven aikana vai siirtyykö se kaukaiseen tulevaisuuteen? Jos otamme huomioon historiallisia opetuksia, niin helposti huomaamme lähestyvämme vallankumouksellista ajanjaksoa tässäkin maassa nopein askelin. Ensimmäinen jättiläiskamppailu työläisten ja kapitalistien välillä tapahtui Englannissa Karttaaikeen muodossa vuosina 1842 ja 1847. Sitä seurasi Helmiikuun vallankumous Ranskassa 1848. Tämän jälkeen seurasi pitkä lepoaika, sillä vasta 1905 tapahtui seuraava suuri yhteenotto työläisten ja riistäjien välillä Venäjällä ja Suomessa. Tämän jälkeen ei enää ollutkaan edellisen pituista väliä toisen jättiläiskamppailun välillä, joka alkoi Venäjällä 1917 ja jatkuu parhaillaan voitokkaana. Suomen taistelu 1918 voittivat kapitalistit, mutta kaikki merkit viittaavat, että ei kovinkaan moneksi vuodeksi. Saksassa tapahtui viime talvena keisarin kukistumisen jälkeen vallankumouksellinen taistelu, joka päätyi vallankumouksellisten häviöllä, mutta kaikki merkit viittaavat siihen, että ei ole edes useamman vuosienkaan asia kuin siellä puhkeaa taistelu uudelleen ja voitokkaampana. Unkarissa aivan äskettäin kukistettiin vallankumous, mutta sielläkin kiehuu, uhaten puheta uusi taistelu millä hetkellä tahansa. Eikä Europan muissaakaan maissa ole rauhallista, pikemminkin hyvinkin rauhatonta. Vain muutama vuoden asia näyttää Europan nykyisten kapitalististen tasavaltojen romahtaminen. Eikä muutoin voi olla, sillä kapitalistinen kehitys kulkee nykyään ainakin vuodessa sen, mihin se viime vuosisadalla tarvitsi vuosikymmenien ajan. Sodan seuraukset vielä jouduttavat kulkua.

Olisiko tämä maa kokonaan poikkeus tästä kapitalistisesta kehityksestä? Ei suinkaan. Juuri täällähän kapitalismi kehittyi nopeimmin huippuunsa. Sitä vastaavassa määrin ei kuitenkaan ole, erikoisten olosuhteiden vuoksi, päässyt vahvistumaan työväenliike. Mutta se ei suinkaan merkitse sitä, että samoin kävisi vastaisuudessaakin. Pikemminkin täytyy odottaa, ja lukui-

sat merkit siihen juuri parhaillaan viittaavat, että tässä maassa tapahtuu nopeampi joukkojen nousu kuin Euroopassa, kunhan sen alkuun päästään. Suurien lakkotaistelujen puhkeaminen, työläisten tyytymättömyys vanhaan johtoon unoissa, puolueemme sisäiset kiistat ja kaikkialla joukkojen levottomuus viittaa siihen, että sen joukkonousun alussa ollaan. Vaikka se ei kerkiäkään voimistua vuodessa vallankumoukselliseksi liikehtimiseksi, niin ei se myöskään vuosikymmeniä ota; siksi nopeata on nykyään kapitalistisen yhteiskunnan kehkeytyminen. Ja on vielä muistettava, että tämä maa on nopeiden ja valtavien joukkonousujen maa. Siitähän tämän maan työväenliikkeen historia esittää kylliksi monta todistusta. Mutta ne liikkeet ovat myös nopeasti taantuneet ja menettäneet merkityksensä! Aivan niin. Sitä suurempi syy onkin juuri sen tunteen varustautua oikealla ja joukkoja yhteen kokoovalla tavalla tulevan nousun varalta.

Jos siis vallankumoukselliseen ajanjaksoon emme joudukaan tässä maassa vuodessa, niin selvää on se, ettei kulu vuosikymmeniäkään kun siihen joudutaan. Tämä on tärkeä muistaa menettelytapojemme ja agitasionimme perusteita laatiessa. Samoin on tärkeää se, miten valmistuneina joudumme kapitalismin synnyttämään vallankumoukseen. Erikoisemmin Saksan esimerkki on meille varottamassa, että vallankumouksellista valmistuneisuutta ei ole hylittävä. Joukkojen agiteeraminen järjestöihin ja heidän luokkatietoiseksi saattaminen on vuosien asia. Siltä, kuinka luokkatietoisiksi saamme laajat joukot, riippuu sitte kaikki muu. Tästä syystä tämä agitatsionityömme perusta ja sisältö on erittäin tärkeää ottaa huomioon. Jos agitatsionimme on pintapuolista ja siinä pääpaino pannaan tämän hetken etujen hankkimiseen, niin saavat joukot pintapuolisen käsityksen koko luokkataistelusta ja pysyvät ajastaan jäljellä. Tällaisen agitatsionityön tuloksia on parhaillaankin nähtävissä, sillä mistäpä muusta esim. nykyiset puolueriitamme johtuvat, samoin kuin sekini, että kokonaiset osas-

tot tekevät toisella kertaa toisenlaisia päätöksiä samanluontoisista periaatteellisistakin asioista kuin toisella kertaa. Niinpä esim. osastoissamme yleensä hyväksyttiin Kolmanteen Internationalen yhtyminen, kun siitä oli puolueen yleisäänestys, mutta sittemmin samoissa osastoissa on asetettu m. m. Miljo-namarkan rahastokysymyksessä kannattamaan Kolmannen Internationalen vastustajia, Suomen sosialidemokratista puoluetta ja kieltäytytty avustamasta Suomen Kommunistipuoluetta, vaikka se on Kolmannen Internationalen perustajia. Samoin on asia-laita työvä-enluokan diktatuuriin nähden. Sano-taan oltavan marxilaisia, mutta vastus-tetaan Marxin esittämää oppia eräässä sen tärkeimmässä kohdassa, työvä-enluokan diktatuurikysymyksessä. Marx itse lausuu tästä m. m. seuraavaa:

“Mitä minua tulee, niin ei ole an-siotani luokkien usiakkaisessa yhteis-kunnassa olemassaolon eikä niiden keskinäisen taistelun keksiminen. Porva-rilliset historioitsijat olivat jo aikaa en-nen minua esittäneet tämän luokkien taistelun historiallisen kehityksen ja porvarilliset taloustieteilijät niiden luokkien anatomian. Utta oli se, et-tä osotin: 1) että luokkien olemus on kytketty tuotannon kunkinäkäisiin, historiallisiin kehitystaisteluihin; 2) että luokkataistelu välttämättömyydellä johtaa proletariaatin diktatuuriin*); 3) tämä diktatuuri itse on vain ylimen-o luokkien poistamiseen ja luokatto-maan yhteiskuntaan.”

Edelleen hän lausuu:

“Kapitalistien ja kommunistisen yh-teiskunnan välillä on vallankumouksel-linen toisesta toiseen siirtymisen kausi. Sitä vastaa myös vaihtollinen ylimeno-kaus, jonka valtio ei voi olla muuta kuin proletariaatin vallankumouksel-linen diktatuuri.”*)

Nämä esimerkit jo riittänevät osoi-tamaan aikaisemman agitatorimme ja marxilaisen sosialismin periaatteiden pintapuolista käsittämistä. Tällaisesta pitäisi päästä eroon. Mutta siitä ei päästä eroon suinkaan sillä, että ryhdymme perustelemaan neuvos-

toja ja puhumme vallankumouksen ja luokkadiktatuurimme pikaisesta toteuttamisesta; sillä vain jatkamme pinta-puolisuuttamme. Eikä siitä päästä eroon silläkään, että selitetään vallankumouksen olevan vielä niin kauka-na, että ei ole tarpeellista ruveta oikea-ta marxilaisuutta joukoille perin-poh-jin sefittelemään, vaan lymyämme Kautskyn demokratian selän taakse. Ei siitä myöskään päästä eroon sillä, että perustellaan kommunistipuolueita, jättäen huomioon ottamatta tämän maan nykyinen yhteiskunnallinen tilanne. Vaan siitä päästään eroon sillä, että agitatorityössämme pannaan pääpaino tulevan vallankumouksen edellytysten selittämiseen, vallankumo-usajan toimintamuotojen selittämiseen valtiotallan valtaamisineen ja luokka-diktatuuriineen, sekä luokkataistelun oikean luonteen selittämiseen ja te-rottamiseen, selittämällä, että työvä-enluokan omiin voimiin luottaminen vallankumouksellisessa luokkataistelusa sisältää, ei ainoastaan sitä että ei turvauduta missään muodossa porvari-en apuun, vaan myöskin sen, että saa-tuamme vallan käsiimme, emme antau-du minkään porvarillisen demokratian houereisiin, vaan hallitsemme luokka-diktatuurillamme niin kauan kuin kaik-ki luokkasuhteet on yhteiskunnasta hävinneet. Vasta toiselle tilalle on asetettava agitatorin välillisten paran-nusten saamisesta ja niiden keinojen hankkimisesta, mitä tarvitsemme käyt-tää vallankumoukselliseen päämäärääm-me pääsemiseksi. Käytännössä tämä merkitsee sitä, että valistustyöllemme annamme suuremman arvon kuin käytännöllisille taloustoimillemme osas-toissamme, joka ei kuitenkaan merkit-se sitä, johon on erään lehtemme ta-holta viitattu, että tällöin pitäisi jättää osastojemme talot ja kaikki muu ”ka-ma” sivuun. Vaan kyllä merkitsee sitä, että valistustyön tekeminen on asetet-tava osastojemme talouden turvaamisen edelle. Esimerkin vuoksi sopii maini-ta, että useassa osastossamme ei ole ollut tilaisuutta kunnolleen järjestön ja piirin luennoitsijan työskentelyyn, kun on tarvittu huoneet näytelmä-, soitto- ja muita harjoituksia varten,

*) Tummennukset minun.

joiden tarkoituksena on varojen hankkiminen osastollemme. Kun saadaan talo maksettua, kiiruhdetaan ostamaan jotain muuta "välttämätöntä" ja jätetään sivuun sitte sen nimessä taas valistustyöntekeminen.

Allekirjoittaneen mielestä on nykyisin sivuasia puolueemme nimi, kun täällä ei ole vielä toiminnassa sellaista sosialistipuoluetta, joka omaksuisi virallisesti porvarillisuuteen taipuvan sosialidemokratian periaatteet. Mutta jos sosialistipuolueemme sellaiseksi kallistuu, niin sitte vasta tulisi kysymykseen kommunistipuolueen perustaminen erotukseksi molempien periaatteiden kannattajista. Niinkauan kuin sellaista tarvetta ei ole ja sitä ei suinkaan synnytä se, jos puolueemme toimeenpaneva komitea on menetellyt rikkollisesti erottaessaan jäseniä puolueesta, on uuden puolueen perustaminen vain ajan ja vaivan hukkaa, sekä sotkee joukkojen järjestämistyötä. On muistettava, että jäsenethän ne määräävät puolueen sisällön. Jos jäsenten enemmistö on niin luokkatietoinen sosialistipuolueessa, että hyväksyy marxilaisen kommunismin, Europan tapaan nimitettynä, ja päättää yhtyä Kolmanteen Internationaleen, niin asia on silloin selvä, vaikka puolueen nimenä on Sosialistipuolue. Ja tähänastisen kokemuksen perusteella täytyy myöntää, että puolueemme jäsenten enemmistö on ollut näin luokkatietoista. Kokonaan eriasia on se, jos tulevassa puoluekonventionissa ei myönnetä puolueesta erotetuille osanotto-oikeutta ja heidät lopullisesti erotetaan puolueesta ja puolue sen mukaisesti lähtee taivaltamaan oikeistososialistiseen suuntaan. Silloin uuden puolueen perustamista ei voi mikään estää ja sellainen on jokaisen marxilaisen kannalta välttämätönkin toimenpide.

Mutta olipa puolueuudostumisien kanssa miten tahansa, joka allekirjoittaneelle on tätä kirjoittaissa tuntematon, kun puoluekonventioni on vielä edessäpäin, niin selvää on kuitenkin jokaiselle marxilaiselle se, että kuuluttainpa vanhaan tai uuteen puolueeseen, niin puolueen ohjelman, sääntöjen ja

menettelytapaohjeiden täytyy olla selvällä marxilaisella pohjalla, eikä millään valhemarxilaisuudella hämättyä. Ja puolueemme sekä osastomme toiminnan tulee olla myös senmukaista.

Tämä ei suinkaan johda maanalaiseen toimintaan automaattisesti, kuten eräitä taholta on väitetty, sillä ei virkavalta siihen pysty lakien mukaan sen paremmin kuin entiseenkin toimintaamme, rikkomatta voimassa olevia lakeja. Jos se lakia rikkomalla siihen takertuu, niin samoin se voi takertua toimintaamme vaikkapa vallankumouksellisen päämäärämme selostaminen ja vallankumoukselliseen ajankäyttöön valmistautuminen sivutetaan. Ja jos niin käy, niin silloin ei ole muuta keinoa kuin taipua pakon edessä ja ryhtyä toimimaan maanalaisesti, kuten jo Canadian esimerkki meille viittaa. Mutta toistaiseksi sellaisesta ei ole kysymys, vaikkakin se tulee huomioomme ottaa jo aikanaan, että uudet kiristykset elvät meitä kohtaa ylätyksenä. Kysymys on siitä, miten järjestämme agitasionityöme ohella julkisen toimintamme. Kuten jo edellä olen viitannut, ei nykyään ole tarpeellista eikä hyödyllistä sellaiseen toimintaan, jota edellyttää vallankumouksellinen tilanne. Käsitkseni mukaan entistä puoluetoimintaamme on jatkettava parannetussa muodossa. Osan siitä jo korjaa puolueemme kannan ja agitasionityöme jyrkistämisen. Toisen puolen osastojemme ja kaikkien puolueorganiemme toiminnan tarkoituksen mukainen järjestely.

Kun joukkoja organiseerataan osastoihimme, niin ei ole jätettävä asiaa siihen, että heidät saadaan jäseniksi, vaan on valistustyötä jatkettava niin personakohtaisesti kuin yleisten organiemmekin välityksellä kutakin työlläistä kohti aina siihen saakka, kunnes hän on ehdottomasti luokkatietoinen. Sen ohella on jäsenistöme ohjattava toimintaan, ei ensi kädessä ja pääasiassa kaikenlaiseen pikku napertamiseen, vaan vallankumouksellisen agitasionin harjoittamiseen. Senvuoksi olisi osastojemme toiminnan ohjelmistosta karistettava vähemmäksi huvittelu- ja seurustelupuolta huvittelutarkoituksess

ja lisättävä periaatteittemme ja menettelytapojemme selvittelyä niin keskustelujen kuin ohjelmaesitystenkin kautta. Samalla on johdettava jäseniä lähempään valtolliseen toimintaan, jossa äänioikeudettomatkin voivat toimia ainakin lentolehtisten ja sanomalehtien levittäjinä. Ja tätä varten tulisi osastojen niitä hankkia ei ainoastaan vaalien edellä, vaan jatkuvasti kuukaudesta kuukauteen jaettavaiksi. Valtioollisiin ja kunnallisvaaleihin tulisi ottaa osaa joka kerta, vaikkapa tulokset näyttäisivät vähäisiltäkin, sillä sen kautta totutetaan jäsenistömme vaalitoimintaan ja puolueen ulkopuolella oleville tehdään tunnetuksi puoluetamme. Vanhoillisille työläisille se ei tule tunnetuksi kerralla ja kahdella, vaan vaatii se yhtämittaista jatkuvaa toimintaa. Se voi kylä tuntua toivottomalta, mutta sitähan on osastojemme toiminta, jos kerran asia siltä kannalta otetaan. Ehkäpä juuri tämän vuoksi ovatkin osastomme kallistuneet enemmän kaikenlaisten huvituslaitosten ja seuraelämän järjestelyseen, kuin vallankumouksellisen agitatsioiden suorittamiseen.

Mutta tähän ei ole pysädyttävä, vaan on valtiollinen toimintamme vain välikeino päämäärään pyrkiessämme ja joukkovoimiamme kasvattamisessa. Parlamentaariseen toimintaan osanotomme ei suinkaan merkitse muiden luokkataistelukeinojemme hylkimistä, vaan käytetään kaikkia muitakin sikäli kuin ne osottautuvat edullisiksi ja voimia niiden käyttämiseen on. Sellaisia taistelukeinoja nykyhetkellä ovat teollisuusunionismi ja osuustoiminta. Näiden kautta jatketaan joukkovoimiamme kasvattamista. Sen ohella kiihtyy luokkataistelumme, jonka lähimmäksi tarkoitusperäksi tulee valtiovalan valtaaminen työläisten käsiin. Tapahtuu ko se parlamentaarisen toiminnan kautta, vai johtako se parlamentin ulkopuolisiin taisteluihin, riippuu kapitalistiteista. Kapitalismin olemusta tuntien, on viimeksi mainittu uskottavampaa. Tähän astiset kokemukset Europan maista osottavat, että kapitalistiluokka ei luovu mielisuosiolla valastaan, vaikka kansan enemmistö on

sitä vaatimassa. Kapitalistit nostavat kansalaissodan järjestyneitä työläisiä vastaan. Näin tapahtui Suomessa. Mitenkä täällä tapahtuu, näyttää tulevaisuus. Mutta tuntien tämän maan kapitalistit heidän tähän astisista menettelytavoistaan, on työläisten otettava tämä äärimmäisinkin menettelytapa huomioon ja se on otettava jo ennen siihen joutumista. Kuta selvemmällä ollaan tästä ja kuta suurempi yksimielisyys on työläisten keskuudessa, sitä varmemmin voitetaan kapitalistit. Sen vuoksi onkin kapitalismin oikeata luonnetta agitatsioidessamme selostettava oikein, eikä yritettävä sitä peittää turhilla loruilla kapitalismin oman tunnon heräämisestä, jolloin toinen osa heistä olisi työläisille suosiollista ja myöntyisi työläisten vaatimuksiin ilman muuta. Vaikkapa kävisi niinkin, että kapitalistit tässä maassa taipuisivat rauhallisesti vallan siirtöön, niin siitä ei ole vahinkoa, jos on varustauduttu työläisiä valistamalla toisenlaisen menettelyn varaita. Mutta siitä on vahinkoa, jos uskotaan kapitalistien taipuvan suosiolla ja sen uskon mukaisesti jätetään vastakkainen valistus-työmme tekemättä ja sitte joudutaankin kapitalistien provoseeramana kansalaissotaan. Sellaisesta meillä on varoittavana esimerkkinä veljiemme ja luokkatoveriemme kohtalo Suomessa.

Tämän kysymyksen yhteydessä tulee eteemme diktatuurikysymyksen. Kuten jo edellä on osotettu, selitti Marx jo puoli vuosisataa sitte työläisten luokkataistelussaan joutuvan luokkadiktatuuriin valtiovalan valtaamisen kautta. Tämä Marxin ennustus on toteutunut. Venäjällä, jossa seurattiin Marxin selitystä ja otettiin diktatuuri käytäntöön, on työväestö pysynyt vallassa. Suomessa ei uskottu tähän, vaan uskottiin demokraattisen toiminnan kautta päästävän kapitalismista sosialismiin. Siellä työväenhallitus kukistettiin, vaikka parlamentissa olikin sosialisteilla enemmistö. Tämä tosiasia viittaa siihen, että Marxin neuvoa on seurattava kaikkialla. Sen parempi jos sitä ei tarvittaisi noudattaa, mutta tällainen perusteeton hyvä toivominen ei oikeuta meitä jättämään agitatsioiden

työssämme huomioomme ottamatta tätä puolta. Velvollisuutemme on edellisen kysymyksen yhteydessä selvittää tätäkin puolta, että jo ennen valtiovalan joutumista työläisten käsiin, ollaan selvillä toimintatavoistamme. Sitä vältämme sen hajaannuksen, joka on kriittisimmällä hetkellä jakanut Saksan työläiset toisiaan vastaan taistelemaan leireihin.

Näiden sisäisten asoittemme järjestelyjen ohella tulee myös kysymykseen suhtautumisemme Europan työläisten taisteluihin. Tämän kysymyksen ratkaisu ei ole vaikea senjälkeen, kun on ratkaissut kommunismin ja sosialidemokratian periaatteen välillä. Itsetään on selvää se, että jos olemme Marxin opin kannalla ja sen kannattajia, niin asetamme suhteisiin Europan kommunistien kanssa. Liitymme Kolmanteen Internationaaleen ja annamme kannatuksemme kaikissa maissa marxilaisen kannan kannalla oleville puolueille, olkootpa he sitte nimeltään kommunistipuolueita tai jota'n muuta. Ja samoin teemme Suomen Kommunistipuolueenkin kanssa, vaikka se ei vielä tällähetkellä näytäkään niin suurelta kuin Sosialidemokraattinen puolue. Tässä ei ole määrävimpänä puolueen ulkonainen suuruus, vaan periaate: kapitalistien kansako, joko tilapäisesti tai jatkuvasti, vaiko ehdottomasti kapitalisteja vastaan? Jos antaudumme kannattamaan kapitalisteja joko tilapäisesti tai jatkuvasti, tai antaudumme kannattamaan Europan maissa sellaisia puolueita, jotka tekevät kapitalis-

tien kanssa kompromisseja, niin olemme auttamattomasti väärällä tiellä, olemme kokonaan poissa marxilaiselta pohjalta. Sillä pysymme vain sen kautta, kun kaikissa suhteissa seisomme kapitalisteja vastaan ja annamme toisissa maissa kannatuksemme vain sellaisille puolueille, jotka samaten taistelevat ehdottomasti ja jyrkästi kapitalisteja vastaan.

Kysymys on siis siitä: että emme hapuile Marxin ja Kautskyn välillä, vaan omaksomme selvän ja suoran marxilaisen periaatteen; laadimme puolueohjelmanamme, toimintaohjeemme ja järjestämme agitatsioonimme sen periaatteen mukaisesti; järjestämme osastojemme ja puolueorganiemme toiminnan selvän vallankumouksellisen luokkataistelun pohjalta, pitäen vallankumoukselliseen päämääräämme pyrkimystä pääasiana ja välillisten parannusten hankkimista ei hylätä, vaan pitää ne toisarvoisina; omaksua vallankumoukselliseen ajanjaksoon mennessä siihen valmistautumista vastaavat menettelytavat ja keinot, eikä käytä vallankumouksellisia keinoja (neuvostojen perustamista ja luokkadiktatuurin pikaista toteuttamista) ennenkuin niiden käyttämiseen on tullut oikea aika, vaan sensijaan on niitä jo nykyaikana agitatsioonityössä selostettava tarkoin samoin kuin Venäjän vallankumouksellisen työväenhallituksen kaikkia toimintamuotoja; ja liittyä Kolmanteen Internationaaleen sekä antaa kaiken kannatuksemme Europan maissa yksinomaan marxilaisen kommunismin kannalla oleville puolueille. W. B.

